

gjentagne Gange har været valgt paa de samme Spørgsmaal og faaet Medhold hos Vælgerne? Den Antegang kan det ærede Medlem slet ikke sætte sig ind i. Men at bestemme Landsthinget mod, at det skal komme til at give efter, er Hovedopgaven for ham. Det er det ærede Medlems Hovedopgave at rejse Striden saa skarpt som muligt og opmande Landsthingets Medlemmer til Kamp. Jeg haaber nu stadig til den høje Regjering, som efter min Mening maa og skal have og har Ansvar for Regjeringens Førelse, at den vil føle det Ansvar, den har, hvis den, hvad Gud forbyde, ikke skulde se anden Udvei end at gaa udenfor Grundloven, og saa vilde fuldføre det. Jeg haaber til den høje Regjering, at det er et Middel, som den ikke paa nogen mulig Maade vil indlade sig paa, og jeg vil tilføie, at jeg haaber, at den høitærede Regjering vil se, at det heller ikke behøves. Det er nu det Allerbedste ved det: det behøves ikke. Lad Regjeringens Stilling være, som den er, jeg og Mange med mig ere overbeviste om, at Regjeringen blot behøver at sige et Ord, saa have vi Overenskomst. Det er jeg vis paa. Og skulde den høje Regjering ikke finde Drelyd hos dette Things Medlemmer, lad dem saa spadse ud til Vælgerne, ligesom Folkethingets have gjort, saa sker der Lige for Lige. (Afbrydelse). Ja, det er ogsaa en Udvei. Hvorfor ikke ligesaa godt høre Landsthingsvælgerne som Folkethingsvælgerne. Hvis den høje Regjering vil befri sig for at anses for ligesvem at være en Partiregjering, maa den jo nødvendigvis gjøre lige Ret og Skjel mellem de to Things, stille dem under lige Vilkaar. Hvad nytter det, at Landsthinget mander sig op og gjør Modstand? Er der et eneste Menneske, der tror paa, at Regjeringen ikke har pustet til denne Modstand, naar den ikke har ladet et Ord høre fra sig i modsat Retning? Det er der ikke en Eneste i Oppositionen, der vil tro. Oppositionen er enig i, at Regjeringen endnu har en saadan Magt over dette Spørgsmaal, at den kan bringe Alt tilveie, og skjøndt det kan være sangvinsk, har jeg dog den Tro, at der endnu er saa megen Reiskfølelse hos det høitærede Ministerium, at det maa være det høist magtpaaliggende at holde sig indenfor Grundlovens Grændser. Det vil jeg sige for mit Bedkommende — og det er jeg vis paa, at Lusinder og atter Lusinder ville raabe i Kor — at en Finantslov, som Ministeriet giver paa egen Haand, er ulovlig. Sid nu den Stemme, som har lydt fra den første ærede Taler, ikke skulde være den Stemme, som findes hos Flertallet her, indbefattet den høitærede Regjering, og ikke skulde være den Stemme, som er den gennemtrængende. Er det Tilfældet, behøve vi ikke mange Dages Forhandling,

saa vide vi naturligvis, hvor vi skulle hen. Der er i den senere Tid fra mange Sider gjort mange Betragtninger; der er fremsat Spørgsmaal: „Hvor glide vi hen?“, „Hvorfor ere vi hjørte fast?“, og der er fremsat Besvarelser deraf. Viser det ikke tydelig fra mange Sider, er det ikke Kjendetegn fra mange Sider, ogsaa fra Regjeringens Benner, paa, at de ere dog mageløs fjeede af, som det gaar; men efter den indledende Forhandling maa for nærværende Tid jo næsten ethvert Haab om en Udjevning være udslett. Smidlertid vil jeg dog opriske i de Herrer's Grindring, hvis de skulde have glemt det, Mindet om et høitaget kongevalgt Medlem, som allerede for to Aar siden lod sin Siemme høre i dette Thing i den Retning: „Lad os tage Lønningstillæget som vi kunne faae det; jeg veed ikke, hvilke Midler Regjeringen har til at tilveiebringe et Lønningstillæg, som den ikke kan faae bevilget“. Mon man handler forstandig ved ikke at høre efter saadanne Røster? Mon det ikke var mere forstandigt at høre efter de advarende Røster, som fremkomme fra Regjeringens Benner? Mon det ikke kunde være forstandigt i dette Thing at tage noget Hensyn til disse Røster? Er det saa sikkert, at denne Regjering med sin store Styrke kan gennemføre den Fortolkning af Grundloven, som det ærede Medlem har, der maa aabne Forhandlingen? Er det saa afgjørende? Jeg maa betvivle det. Er det formaalstjenligt for Kongedømmet, for Fædrelandet og for hele Folket? Er det formaalstjenligt, at der netop vises Exempel fra oven af paa at gaa udenfor Loven? Er det formaalstjenligt? Er det et godt Exempel? Er det ikke at vise Veien til at bruge Magten, og hvem veed saa, hvis det, som Gud forbyde, skulde udarte til Haandgemæng, hvem der er den stærkeste. (Afbrydelse). Ja, Ja! Ja! siger det ærede Medlem. (Carsten sen: Det er Revolution.) Ja, det er Revolution, men det er ogsaa Revolution, naar Ministeriet gaar udenfor Grundloven, det er paavifelig Revolution, og saa er Nødværgeretten tilladelig. Om den vil blive brugt, er en anden Sag, det siger jeg Intet om, jeg er ikke Spaamand, men uden Exempel i Historien er det ikke. Man kan jo træde Ratten paa Kløerne saa længe, at den river. Alt, hvad jeg har talt — jeg veed ikke, om for døve Øren — har jeg følt en Trang til at udtale. Jeg har været Medlem af dette Thing saa mange Aar og bliver det maaste ikke ret længe, og saa vil jeg føle mig tilfreds ved, at jeg har talt efter min Samvittighed og efter, hvad jeg troede at skulle og burde tale.

Ploug: Maa det være mig tilladt først at afgjøre et lille personligt Mellemværende med